

LBRIS

We know
books

TOSHIKAZU KAWAGUCHI

până nu
se șterg
amintirile

Traducere din limba japoneză
IOLANDA PRODAN

LITERA
București

CUPRINS

Prolog	5
Fiica	7
Comediantul	96
Sora	168
Tânărul	227

LBRIS

We know
books

Omoide ga kienai uchi ni

Toshikazu Kawaguchi

Copyright © 2018 Toshikazu Kawaguchi

Ediție publicată pentru prima dată în Japonia cu titlul *Omoide ga kienai uchi ni* de Sunmark Publishing, Inc., Tokyo, Japan în 2018

Traducere publicată prin înțelegere cu Sunmark Publishing, prin intermediul Gudovitz & Company Literary Agency, New York, USA în cooperare cu Simona Kessler & Associates Agency

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Până nu se șterg amintirile

Toshikazu Kawaguchi

Copyright © 2023 Grup Media Litera

pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mihaela Serea

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KAWAGUCHI, TOSHIKAZU

Până nu se șterg amintirile / Toshikazu Kawaguchi;

trad. din lb. japoneză: Iolanda Prodan -

București: Litera, 2023

ISBN 978-630-319-007-5

I. Prodan, Iolanda (trad.)

821.521

PROLOG

O legendă urbană misterioasă spune că într-o cafenea dintr-un anume oraș există un scaun special pe care, dacă te așezi, te poți întoarce în timp, la momentul pe care ți-l dorești.

Însă legenda are ceva care întrece orice imaginație.

Cinci reguli foarte stricte...

Prima regulă: chiar dacă te întorci în trecut, nu-i vei putea întâlni pe cei care niciodată nu au trecut pragul cafenelei.

A doua regulă: chiar dacă te întorci în trecut, orice ai face, nu vei putea schimba prezentul.

A treia regulă: pe scaunul care te trimite înapoi în trecut stă un client, care are întotdeauna prioritate; ai voie să te așezi doar după ce s-a ridicat el de pe scaun.

A patra regulă: atât timp cât ești în trecut, îți este interzis să te ridici de pe scaun.

A cincea regulă: te poți întoarce în trecut doar după ce ți se toarnă cafea în ceașcă; ai voie să zăbovești în trecut până nu se răcește cafeaua.

Povestea misterioasă nu se termină cu cele cinci reguli foarte stricte.

Zvonurile despre legenda urbană s-au răspândit, încât și în ziua de azi clienții continuă să vină la cafenea, ca și cum nu le-ar păsa de regulile greu de respectat.

Tu ce-ai face dacă ai fi în locul lor?

Ți-ai mai dori să te întorci în trecut chiar dacă ai ști cât de stricte sunt regulile?

Această carte spune povestea a patru miracole emoționante care s-au petrecut în misterioasa cafenea.

Dacă ai putea să te întorci în trecut, pe cine ai vrea să întâlnești?

FIICA

- De ce ești în Hokkaidō?! se aude glasul disperat al lui Tokita Kei din receptorul telefonului.

- Calmează-te!

După paisprezece ani, Tokita Nagare aude vocea soției sale. Nagare locuiește acum în orașul Hakodate din insula Hokkaidō.

Orașul e plin de clădiri cu arhitectură occidentală, construite la începutul secolului XX. Majoritatea caselor ce împestrițează peisajul orașului au o particularitate: parterul este construit în stil japonez, în timp ce etajul e în stil occidental. Zona Motomachi, de la poalele muntelui Hakodate, este o renumită destinație turistică, unde găsești fosta clădire a consiliului municipal, un stâlp de telegraf rectangular, cel mai vechi din Japonia, și depozitele din cărămidă roșie din port.

La capătul celălalt al firului e Kei, în cafeneaua Funiculi Funicula din Tōkyō, care te poate trimite într-o călătorie în timp. Ca să-și poată întâlni fiica, a călătorit din trecut peste cincisprezece ani în viitor. Are la dispoziție foarte puțin timp, până se răcește cafeaua. Departe de capitală, în Hokkaidō, Nagare nu știe cât de mult s-a răcit cafeaua soției sale, de aceea, trebuie să fie foarte scurt.

- Nu am timp să-ți explic de ce sunt acum în Hokkaidō. Ascultă-mă cu atenție.

- Ha? Cum adică nu ai timp?

Kei știe foarte bine că nu are mult timp la dispoziție.

- Tu nu ai timp? Eu sunt cea care nu are timp! Îi răspunde, nervoasă.

- Ia spune-mi: vezi o fată ce arată ca o elevă de gimnaziu?

- Elevă la gimnaziu? Da, este. A fost aici și în urmă cu două săptămâni. Mi-a spus că a venit din viitor ca să facă o fotografie cu mine.

Pentru Kei au trecut două săptămâni, pentru Nagare episodul s-a întâmplat în urmă cu 15 ani.

Nu-și permite să greșească, dar e conștient că s-ar putea ca în cafenea să fie altă fată. Trebuie să fie sigur că cea din fața lui Kei e fiica lor.

- Are ochii mari, rotunzi și un pulover pe gât?

- Exact. Ce-i cu ea?

- Calmează-te și ascultă-mă cu atenție. Ai ajuns din greșeală în viitor, peste cincisprezece ani.

- Ce-ai zis? Ți-am spus că nu te aud bine!

Tocmai când se pregătește să-i spună ce e mai important, o pală puternică de vânt le bruiază convorbirea, și nu se mai poate înțelege cu Kei. Bărbatul nu are timp, trebuie să se grăbească.

- Fata care e în fața ta..., ridică glasul Nagare.

- Ce-ai zis? Fată? Așa, ce e cu ea?

- E fiica noastră!

- Ce-ai spus?

În telefonul lui Nagare se face brusc liniște și se aude bătaia pendulului din mijlocul cafenelei Funiculi Funicula: *dong, dong*.

Bărbatul oftează scurt și începe să-i explice calm.

- Ai vrut să călătorești peste zece ani în viitor și crezi că fata noastră are zece ani, dar, din greșeală, ai călătorit peste cincisprezece ani. Trebuia să ajungi peste zece ani, la ora cincisprezece, dar tu ai ajuns peste cincisprezece ani, la ora zece. Uită-te bine la pendulul din mijloc: arată ora zece, nu?

- A, da, răspunde Kei cu glas stins.

- Am aflat asta de la tine când te-ai întors, începe Nagare să vorbească repede. Acum suntem în Hokkaidō, pentru motive pe care nu le detaliez în momentul ăsta. Încearcă să înțelegi că nu este timp pentru explicații. În orice caz... Brusc, se oprește, trage aer în piept și continuă pe un ton blând. Cum spuneam, nu ai mult timp la dispoziție. Așa că privește-o cu atenție. Fata noastră a crescut

mare și frumoasă. Întoarce-te repede la prezentul tău.

Nagare închide telefonul. În fața sa vede toată colina ce coboară către port și oceanul albastru. Se răsuțește pe călcâie și intră în cafenea.

Ding-dong!

Hakodate e un oraș așezat pe mai multe coline. Nouăsprezece dintre ele au nume – Nijukken zaka se întinde de la cel mai vechi stâlp de telegraf din Japonia; Hachimanzaka, din apropierea depozitelor de cărămidă roșie din zona golfului Hakodate, o zonă turistică renumită; Uomizaka și Funamizaka pornesc din fața docului Hakodate; Asarizaka și Aoyagizaka duc către Yachigashira.

Printre cele nouăsprezece coline este una pe care turiștii nu o cunosc. Fiindcă nu are un nume, localnicii i-au spus Nanashizaka, sau colina fără nume.

Cafeneaua în care lucrează Nagare e la mijlocul colinei Nanashizaka.

În localul care se numește Donna Donna se află un scaun despre care s-a răspândit o legendă urbană misterioasă.

Se spune că dacă te așezi pe acel scaun, poți să călătorești în timp și să te întorci la ziua pe care ți-o dorești. Există însă câteva reguli foarte stricte.

Prima regulă: chiar dacă te întorci în trecut, nu-i vei putea întâlni pe cei care niciodată nu au trecut pragul cafenelei.

A doua regulă: chiar dacă te întorci în trecut, orice ai face, nu vei putea schimba prezentul.

A treia regulă: pe scaunul care te trimite înapoi în trecut stă un client care are întotdeauna prioritate; ai voie să te așezi doar după ce s-a ridicat el de pe scaun.

A patra regulă: atât timp cât ești în trecut, îți este interzis să te ridici de pe scaun.

A cincea regulă: te poți întoarce în trecut doar după ce ți se toarnă cafea în ceașcă; ai voie să zăbovești în trecut până nu se răcește cafeaua.

Povestea misterioasă nu se termină cu cele cinci reguli foarte stricte.

Zvonurile despre legenda urbană s-au răspândit, încât și în ziua de azi clienții continuă să vină la cafenea, ca și cum nu le-ar păsa de regulile greu de respectat.

După ce închide telefonul, Nagare intră înapoi în cafenea. Așezată pe scaun în fața tejghelei, Matsubara Nanako îl întreabă direct:

– Auzi, Nagare, nu era mai bine dacă ai fi rămas la Tōkyō?

Studentă la universitatea din Hakodate, Nanako e o tânără căreia îi place să fie îmbrăcată la modă:

poartă un top bej deschis, băgat în pantalonii largi. E machiată discret, iar părul coafat într-un permanent lejer e prins neglijent într-o coadă, cu un elastic.

A auzit că azi soția decedată a lui Nagare va veni din trecut în cafeneaua din capitală ca să-și întâlnească fiica. I se pare ciudat că bărbatul a vorbit cu ea la telefon, că nu a profitat de șansa de a-și revedea soția după paisprezece ani.

- Mm... Cine știe? răspunde Nagare în doi peri.

Trece prin spatele tinerei și intră după teighea.

Lângă Nanako, stă Muraoka Saki. Are o față somnoroasă și o carte în mână. E medic la secția de psihiatrie a spitalului municipal din Hakodate. Ea și Nanako sunt cliente fidele ale cafenelei Donna Donna.

- Nu vrei să te întâlnești cu soția ta? îl întreabă privindu-l în ochi pe bărbatul din fața ei, înalt de aproape doi metri.

- Ba da, vreau, dar...

- Dar?

- A venit s-o întâlnească pe fiica noastră, nu pe mine.

- Și totuși...

- Nu e nimic. Avem multe amintiri împreună, asta contează.

Nagare vrea ca cele câteva minute să fie exclusiv pentru soția și fiica sa, să le dăruiască lor din toată inima.

- Ce suflet bun ai, Nagare! îi zice Nanako pe un ton admirativ.

- Nici vorbă, răspunde bărbatul, iar urechile i se înroșesc instantaneu.

- Nu-i cazul să te fâstâcești așa...

- Ba nu-s deloc fâstâcit, replică Nagare și dispare imediat în bucătărie, ca și cum vrea să scape de interogatoriul tinerei.

Ușa se deschide iar și din bucătărie iese Tokita Kazu, chelnerița cafenelei. Peste cămașa albă și fusta plisată de culoare bej are un șorț bleu. Anul acesta împlinește treizeci și șapte de ani, dar atitudinea ei calmă și chipul luminos o fac să arate cu mult mai tânără.

- La a câta întrebare ai ajuns? o întreabă Kazu din spatele teighelei, încercând să schimbe subiectul conversației.

- Mm? La numărul 24, răspunde Saki.

Până să audă întrebarea, Saki citea absorbită dintr-o carte, deloc interesată de conversația dintre Nagare și Nanako.

- Apropo..., spune Nanako în șoaptă, trăgând cu ochiul la cartea pe care o citește Saki.

Aceasta întoarce câteva pagini înapoi și începe să citească cu glas tare.

- „Dacă mâine ar veni sfârșitul lumii? O sută de întrebări. Întrebarea nr. 24. Există în viața ta un bărbat pe care-l iubești foarte mult, sau o femeie pe care o iubești foarte mult. Dacă mâine ar fi sfârșitul lumii, ce ai vrea să faci? Unu: să o ceri/ să-l ceri în căsătorie. Doi: nu are sens să o mai ceri/ să-l mai ceri în căsătorie.“ Ce răspuns alegi? o întreabă pe Nanako, ridicând privirea din carte.

- Știu și eu? Nu sunt sigură...

- Haide, spune odată. Pe care?

- Dar tu, Saki? Ce-ai alege?

- Eu? Primul răspuns.

- De ce?

- Fiindcă nu-mi place să mor cu regrete.

- Eram sigură.

- Ce vrei să spui? Că tu n-ai face-o?

- Hm..., răspunde ezitant, cu glas stins, lăsând capul într-o parte. Dacă aș fi sigură că mă iubește, da, l-aș cere în căsătorie. Dar dacă nu aș ști ce simte pentru mine, probabil că nu aș face-o.

- De ce? o întreabă Saki, ca și cum nu e convinsă de răspunsul ei.

- Dacă aș ști ce simte pentru mine, nu l-aș pune în încurcătură cu așa o propunere, nu crezi?

- Așa e.

- Dacă însă nu simte ce simt și eu pentru el, atunci ar fi ca și cum l-aș forța să ia o hotărâre, iar mie nu-mi place să forțez pe nimeni.

- Aha, acum am înțeles. Mai sunt și astfel de cazuri. Li se întâmplă mai ales bărbaților. De pildă, de Valentine's Day primește ciocolată de la o femeie la care nu s-a uitat niciodată și, brusc, se simte obligat să îi acorde atenție.

- M-aș simți îngrozitor de vinovată dacă aș forța pe cineva să ia o hotărâre cu o zi înainte de sfârșitul lumii. Și-apoi, nici mie nu mi-ar plăcea dacă nu aș primi un răspuns. Cererea în căsătorie în sine nu e ceva absurd, dar nu cred că aș face așa ceva.

- Nanako, nu cumva iei lucrurile prea în serios?

- Crezi?

- Întocmai. Nu e ca și cum mâine e sfârșitul lumii!

- S-ar putea să ai dreptate.

De când Nagare a ieșit din salon ca să răspundă la telefon, cele două femei fac schimb de replici pe acest subiect și conversația pare că se lungeste.

- Apropo de sfârșitul lumii... Tu ce-ai alege, Kazu? o întreabă Nanako, aplecându-se peste teighea.

Curioasă să afle răspunsul, Saki nu-și dezlipește ochii de la chelneriță.

- Eu...

Ding-dong!

- Bine ați venit! strigă Kazu automat, când aude clopoțelul de la ușă.

În secunda următoare, chipul său intră pe modul chelneriță ospitalieră. Nanako și Saki înțeleg că nu mai e cazul să o preseze să le răspundă la întrebare. Dar în cafenea nu intră un client, ci o fetiță îmbrăcată într-o rochie roz-palid.

- M-am întors! spune plină de energie.

O cheamă Tokita Sachi și este fata lui Kazu. Abia a împlinit șapte ani. Pe un umăr are o geantă tote și în mână ține o carte poștală, primită de la Shintani Koku, tatăl ei și soțul lui Kazu, un fotograf renumit în întreaga lume. Pe certificatul de căsătorie scrie că a luat numele de familie al soției, Tokita, dar ca fotograf e cunoscut după fostul său nume de familie, Shintani. Călătorește în întreaga lume și face fotografii cu peisaje; de aceea petrece doar câteva zile pe an în Japonia. Face cărți poștale din fotografii și i le trimite deseori lui Sachi.

- Bine ai venit acasă! răspunde Nanako.

Kazu se uită lung la tânărul care intră în spatele fiicei sale.

- Bună dimineața! salută bărbatul.

Îl cheamă Ono Reiji și e angajat cu jumătate de normă la cafenea. E îmbrăcat lejer, în blugi și un tricou alb. Gâfâie și are fruntea acoperită cu broboane de sudoare - a urcat colina Nanashizaka în grabă.

- Am intrat în același timp în cafenea, din pură întâmplare, explică tânărul de ce intrase după micuța Sachi, deși nimeni nu îl întrebase.

Dispare în bucătărie, unde îl salută pe Nagare. Cei doi încep să facă pregătirile pentru meniul de prânz, care va fi servit în două ore.

Sachi se așază la o masă din fața unei ferestre mari ce oferă o priveliște superbă a portului Hakodate. Pentru ea, acea masă e ca biroul ei personal la care învață pentru școală.

În afară de Nanako și Sachi, în cafenea mai sunt încă doi clienți: un bărbat în vârstă, îmbrăcat în costum negru, care stă la masa cea mai apropiată de ușă, și o femeie ce pare a fi de aceeași vârstă cu Nanako și care stă la o masă pentru patru persoane. Femeia a venit în cafenea încă de la prima oră, dar nu face decât să privească visătoare pe fereastră.

Cafeneaua se deschide destul de devreme, la ora șapte, ca să nu rateze turiștii care vin să viziteze piața de dimineață.

Sachi pune geanta tote pe masă. După zgomotul pe care l-a făcut, e limpede că are ceva greu în ea.

- Ce-ai acolo? Iar ai împrumutat cărți de la bibliotecă? o întreabă Nanako, așezându-se pe un scaun din fața fetiței.

- Îhî.

- Scumpo, ție chiar îți plac cărțile, nu?

- Mm...

Nanako știe că în zilele libere, în care nu merge la școală, Sachi are obiceiul ca dimineața, la prima oră, să se ducă la bibliotecă și să împrumute cărți. Azi nu se țin ore, fiindcă e ziua școlii primare la care ea învață.

Bucuroasă, fetița începe să aranjeze cărțile pe masă.

- Ce fel de cărți îți place să citești?

- Și eu vreau să știu! Ce fel de cărți îți plac, micuțo? Întreabă doctorița Saki, ridicându-se de pe scaunul din fața tejghelei.

- Ia să vedem ce-ai tu aici! spune Nanako, ridicând o carte: *Numere imaginare versus numere întregi*.

- *Apocalipsa unui univers finit*, citește Saki titlul unei alte cărți, și apoi încă una: *Mecanică cuantică modernă și dieta Non Miss*.

Cele două tinere citesc pe rând încă două titluri.

- *Controverse ale artei clasice învățate de la Picasso*.

- *Lumea spirituală a textilelor africane*.

Cu fiecare carte pe care o iau în mână, fețele lor pălesc tot mai mult. Șoc e un cuvânt prea slab ca să descrie ce simt citind titlurile cărților.

Pe masă mai sunt câteva cărți ale căror titluri nu le-au citit, dar nici una dintre ele nu pare

să aibă curajul să întindă mâna și să ridice încă o carte.

- O, ai împrumutat doar cărți foarte grele, nu? spune Nanako, făcând o grimasă.

- Vi se par grele? întreabă Sachi, lăsând capul într-o parte, ca și cum nu e convinsă.

- Scumpo, dacă înțelegi toate cărțile astea, cred că de acum încolo am să te strig doctor în științe Sachi! spune Saki, oftând, cu ochii ațintiți la coperta cărții *Lumea spirituală a textilelor africane*.

Sunt cărți dificile, ce îi amintesc de literatura de specialitate din științele medicale, pe care o citesc medicii ca ea.

- Bineînțeles că nu are cum să le înțeleagă. Dacă îi plac ideogramele din titlu, împrumută cartea. Asta e tot, spune Kazu din spatele tejghelei, pe un ton blând, ca și cum ar vrea să le consoleze pe cele două tinere.

- Și dacă ar alege cărțile doar după ideogramele din titlu, mie tot mi se pare impresionant, nu?

- Mai încape vorbă?

De fapt, cele două femei vor să spună că nu sunt cărți potrivite pentru o fetiță de șapte ani.

Nanako se întoarce la scaunul din fața tejghelei, ia în mână cartea pe care o citea Saki și începe să o răsfoiască.

- Uite o carte potrivită pentru mine. Cred...

Nu e o carte cu un text scris în ideograme mici, înghesuite. E o carte aerisită, cu câteva rânduri scrise pe fiecare pagină.

- Ce citești? o întreabă micuța Sachi, curioasă.

- Vrei să încerci să o citești? o întreabă Nanako, întinzându-i cartea.

- *Dacă mâine ar veni sfârșitul lumii? O sută de întrebări*, citește micuța cu voce tare titlul cărții, și ochii încep să-i strălucească. Uau! Ce interesant!

- Ce zici? Te-a făcut curioasă?

Nanako a adus cartea și e bucuroasă că Sachi pare interesată de ea.

- Vreau! răspunde fetița, zâmbind.

- Perfect! Începem cu prima întrebare, de acord? intervine Saki.

- De acord, răspunde Nanako.

Deschide cartea la prima pagină și începe să citească cu voce tare:

- „Dacă mâine ar veni sfârșitul lumii? O sută de întrebări. Prima întrebare: În fața ta este o cameră în care poate intra o singură persoană ca să fie salvată de sfârșitul lumii. Dacă mâine ar veni sfârșitul lumii, ce ai alege? Unu: intri în cameră. Doi: nu intri în cameră“. Pe care dintre ele o alegi? întreabă Nanako, apăsător.

- Hm..., bâiguie Sachi, încruntându-se.

Abia aștinându-se să râdă, Nanako și Saki o privesc pe fetița care face o mină gravă. Nu sunt

îngrijorate, căci, indiferent ce ar răspunde, e doar o fetiță de șapte ani.

- Scumpo, ți s-a părut întrebarea prea grea pentru tine? o întreabă Nanako, uitându-se lung la ea.

- Eu n-aș intra în cameră, răspunde fetița sigură pe ea.

- Ha? ridică glasul Nanako, uimită de siguranța cu care răspunde micuța.

Ea și Saki au ales primul răspuns, să intre în cameră. În spatele tejghelei, Kazu ascultă calmă conversația dintre cele trei.

- De ce? o întreabă Nanako, surprinsă că o copilă de șapte ani alege să nu intre în camera care ar salva-o.

Fetița se îndreaptă de spate și privindu-le pe cele două femei drept în ochi le dă un răspuns pe care nici una dintre ele nu și l-ar fi putut imagina.

- Păi, să trăiești singur e ca și cum ai muri singur, nu?

Nanako și Saki au amuțit. În timp ce prima a rămas cu gura căscată și cu o expresie șocată pe chip, Saki spune resemnată, lăsând capul în jos:

- Eu una mă dau bătută.

Răspunsul surprinzător al fetiței o face să-și accepte înfrângerea. Nanako întoarce capul către Saki, care ridică ochii din pământ. Privirile li se intersectează și prin minte le trece același gând:

„Fetița asta chiar înțelege ce citește din cărțile astea grele!“

- O, iar citiți cartea aia? spune Reiji ieșind din bucătărie cu un șorț pe el. Toată lumea a înnebunit după ea.

- Dacă și tu ai auzit de ea, atunci înseamnă că e foarte cunoscută, spune Saki uimită.

- Cum adică „dacă și eu“? Ce vrei să spui?

- Nu arăți ca și cum ai fi un cititor pasionat. Asta am vrut să spun...

- Țin să te anunț că eu i-am împrumutat cartea asta dânzei.

„Dânsa“ e Nanako. Un cuvânt cam nepolitic, dar Reiji și Nanako se cunosc din copilărie și sunt colegi la aceeași universitate, prin urmare își vorbesc neprotocolar.

- Serious?

- Reiji mi-a spus că e foarte interesantă și mi-a împrumutat-o. Tot campusul e înnebunit după ea.

- Cartea *asta* face furori la universitate? întrebă suspectă Saki, întinzând mâna către Nanako și făcând semn să-i dea cartea.

- Nu e student să nu fi citit-o.

- Serious? Am o bănuială de ce e atât de populară, spune Saki.

Și ea citise absorbită până când Nagare a ieșit să dea telefon. Dacă a trezit și curiozitatea micuței

Sachi, de șapte ani, nu ar mira-o să știe că nu e japonez care să nu fi citit-o.

- O, da, acum înțeleg..., spune admirativ, răsfoind cartea.

- Vă mulțumesc pentru tratație, spune femeia care stă în cafenea de la prima oră.

Tânăra se ridică de la masă și Reiji se apropie cu pași grăbiți de casa de marcat.

- Ați avut un ceai cu gheață și prăjituri asortate, nu? întrebă tânărul privind nota de plată. 780 de yeni, vă rog.

Fără să spună nimic, femeia scoate un portofel din geanta de pe umăr, dar nu-și dă seama că scapă o fotografie pe podea.

- Poftim..., îi spune lui Reiji, întinzându-i o bancnotă de o mie de yeni.

- Da...

Reiji începe să bată pe tastele casei de marcat. Bip, bip...

Cu mișcări rapide, îndemânatic, care arată că face asta de mult timp, scoate restul din sertarul care se deschide automat cu un sunet metalic delicat.

- Restul dumneavoastră, 220 de yeni.

Femeia ia restul și murmură îndreptându-se către ieșire: